



## Arrest

nr. 339 424 van 13 januari 2026  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 november 2025.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 17 mei 2023 door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens inbreuken op de drugwetgeving; deelneming aan vereniging; vernieling en beschadiging en poging tot gewone diefstal.

Op 10 maart 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 maart 2025. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

## *Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer:*

*Naam: S. (...)*

*Voornaam: F. (...)*

*Geboortedatum: (...) 1992*

*Geboorteplaats: Tirana*

*Nationaliteit: Albanië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

### *REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

2°

*O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

*Betrokkene verblijft sedert 29.12.2023 (opsluitingsdatum) in het Rijk.*

3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, vernieling en beschadiging, dader of mededader, poging gewone diefstal, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank op 17.05.2023 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + OA.*

*Uit het vonnis blijkt dat betrokkene deel nam aan een vereniging die voorbereidingen trof om een cannabis plantage op te starten. De feiten kwamen op 16 juni 2022 aan het licht toen er brand uitbrak in de zekeringskast waaraan gewerkt werd in de woning en het brandalarm in werking trad. Een vier-à vijftal personen namen hierop de vlucht met verschillende voertuigen. Toen de politie ter plaatse kwam, troffen zij een cannabisplantage in opbouw aan op de zolderverdieping. Er stonden 756 kleine cannabisplantjes gestald met een hoogte van ongeveer 10cm. De vloer was afgedekt met folie, waarop 800 kweekbedden aangebracht waren gevuld met aarde. In de garage en de slaapkamers waren potgrond, plantenpotjes, industriële lampen en ventilatoren opgeslagen. De kweek van cannabisplanten in het kader van een cannabisplantage gaat quasi steeds gepaard met de diefstal van elektrische stroom, dit om financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken. Dergelijke met gestolen elektrische stroom gevoede cannabisplantages dragen daarom ook ernstige risico's op de brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door ingrijpende, niet-gekeurde wijzigingen aan de elektrische installatie. Dergelijke feiten zijn om de voormelde redenen alleen al bijzonder ernstig. Betrokkene streefde louter snel winstbejag na en werkte uit financiële overwegingen mee met de teelt en handel van illegale drugs door een vereniging van misdagers, waarvan hij deel uitmaakte wen waarin hij lokaal een leidende rol had.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Artikel 74/13*

*Betrokkene werd op 11.01.2024, 01.08.2024 en op 26.02.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds 29.12.2023 in België verblijft. Hij werd op 12 december 2023 aangehouden in Griekenland en uitgeleverd aan België. Hij verklaarde dat hij in het bezit is van zijn identiteitsdocumenten, dewelke zich in zijn griffiedossier bevinden. Betrokkene verklaarde geen duurzame relatie, geen kinderen en geen familieleden te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene heeft geen medische redenen waarom hij*

niet kan reizen en/of terugkeren. Hij verklaarde dat hij akkoord gaat met een terugkeer naar Tirana en ondertekende op 01.08.2024 een vrijwillige vertrekverklaring. Er zijn geen redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. In het interview met de terugkeerbegeleider op 26.02.2025 blijkt dat betrokkene het betreurt dat hij een inreisverbod voor het Schengengebied zal krijgen omdat hij in Griekenland een vrouw en zoon heeft, beiden zouden de Griekse nationaliteit hebben. Betrokkene zelf heeft geen verblijfsrecht in Griekenland waardoor hij gedurende zijn inreisverbod zijn vrouw en zoon niet zal kunnen bezoeken. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechter te Brussel d.d. 04.03.2025 blijkt dat betrokkene zijn vrouw en kind ondertussen bij zijn moeder in Albanië inwonen. Betrokkene kan dus zijn gezin vervoegen in Albanië. De strafuitvoeringsrechter kende op 04 maart 2025 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied tot aan betrokkene. Uit het vonnis van 04.03.2025 blijkt dat betrokkene over een volledig reclasseringsplan (woonst en werk) beschikt en blijkt ook duidelijk dat hij een ondersteunend familiaal netwerk heeft (echtgenote, ouders, zus en schoonbroer) die hem meermaals in België hebben bezocht in de gevangenis. Betrokkene is intussen vader geworden en heeft een Griekse echtgenote, beiden wonen in bij zijn ouders in Albanië. Hij kan samen met zijn gezin blijven inwonen bij zijn ouders in Albanië.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 29.12.2023 (opsluitingsdatumdatum) in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, vernieling en beschadiging, dader of mededader, poging gewone diefstal, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank op 17.05.2023 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + OA.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene deel naam aan een vereniging die voorbereidingen trof om een cannabis plantage op te starten. De feiten kwamen op 16 juni 2022 aan het licht toen er brand uitbrak in de zekeringskast waaraan gewerkt werd in de woning en het brandalarm in werking trad. Een vier-à vijftal personen namen hierop de vlucht met verschillende voertuigen. Toen de politie ter plaatse kwam, troffen zij een cannabisplantage in opbouw aan op de zolderverdieping. Er stonden 756 kleine cannabisplantjes gestald met een hoogte van ongeveer 10cm. De vloer was afgedekt met folie, waarop 800 kweekbedden aangebracht waren gevuld met aarde. In de garage en de slaapkamers waren potgrond, plantenpotjes, industriële lampen en ventilatoren opgeslagen. De kweek van cannabisplanten in het kader van een cannabisplantage gaat quasi steeds gepaard met de diefstal van elektrische stroom, dit om financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken. Dergelijke met gestolen elektrische stroom gevoede cannabisplantages dragen daarom ook ernstige risico's op de brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door ingrijpende, niet-gekeurde wijzigingen aan de elektrische installatie. Dergelijke feiten zijn om de voormelde redenen alleen al bijzonder ernstig. Betrokkene streefde louter snel winstbejag na en werkte uit financiële overwegingen mee met de teelt en handel van illegale drugs door een vereniging van misdaggers, waarvan hij deel uitmaakte wen waarin hij lokaal een leidende rol had.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelnemening aan vereniging, vernieling en beschadiging, dader of mededader, poging gewone diefstal, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank op 17.05.2023 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + OA.*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene verblijft sinds 29.12.2023 (opsluitingsdatumdatum) in België.*

*Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.*

*Vasthouding*

*REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:*

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene verblijft sinds 29.12.2023 (opsluitingsdatumdatum) in België.*

*Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.*

*Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.*

*De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraatgeneraal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum."*

Ook op 10 maart 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 maart 2025. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

#### *"INREISVERBOD*

*Aan de Heer:*

*Naam: S. (...)*

*Voornaam: F. (...)*

*Geboortedatum: (...) 1992*

*Geboorteplaats: Tirana*

*Nationaliteit: Albanië*

*wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 10.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### *REDEN VAN DE BESLISSING*

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:*

*Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, vernieling en beschadiging, dader of mededader, poging gewone diefstal, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank op 17.05.2023 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + OA.*

*Uit het vonnis blijkt dat betrokkene deel naam aan een vereniging die voorbereidingen trof om een cannabis plantage op te starten. De feiten kwamen op 16 juni 2022 aan het licht toen er brand uitbrak in de zekeringskast waaraan gewerkt werd in de woning en het brandalarm in werking trad. Een vier-à vijftal personen namen hierop de vlucht met verschillende voertuigen. Toen de politie ter plaatse kwam, troffen zij een cannabisplantage in opbouw aan op de zolderverdieping. Er stonden 756 kleine cannabisplantjes gestald met een hoogte van ongeveer 10cm. De vloer was afgedekt met folie, waarop 800 kweekbedden aangebracht waren gevuld met aarde. In de garage en de slaapkamers waren potgrond, plantenpotjes, industriële lampen en ventilatoren opgeslagen. De kweek van cannabisplanten in het kader van een cannabisplantage gaat quasi steeds gepaard met de diefstal van elektrische stroom, dit om financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken. Dergelijke met gestolen elektrische stroom gevoede cannabisplantages dragen daarom ook ernstige risico's op de brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door ingrijpende, niet-gekeurde wijzigingen aan de elektrische installatie. Dergelijke feiten zijn om de voormelde redenen alleen al bijzonder ernstig. Betrokkene streefde louter snel winstbejag na en werkte uit financiële overwegingen mee met de teelt en handel van illegale drugs door een vereniging van misdaggers, waarvan hij deel uitmaakte wen waarin hij lokaal een leidende rol had.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.*

*Betrokkene werd op 11.01.2024, 01.08.2024 en op 26.02.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds 29.12.2023 in België verblijft. Hij werd op 12 december 2023 aangehouden in Griekenland en uitgeleverd aan België. Hij verklaarde dat hij*

*in het bezit is van zijn identiteitsdocumenten, dewelke zich in zijn griffiedossier bevinden. Betrokkene verklaarde geen duurzame relatie, geen kinderen en geen familieleden te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene heeft geen medische redenen waarom hij niet kan reizen en/of terugkeren. Hij verklaarde dat hij akkoord gaat met een terugkeer naar Tirana en ondertekende op 01.08.2024 een vrijwillige vertrekverklaring. Er zijn geen redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. In het interview met de terugkeerbegeleider op 26.02.2025 blijkt dat betrokkene het betreurt dat hij een inreisverbod voor het Schengengebied zal krijgen omdat hij in Griekenland een vrouw en zoon heeft, beiden zouden de Griekse nationaliteit hebben. Betrokkene zelf heeft geen verblijfsrecht in Griekenland waardoor hij gedurende zijn inreisverbod zijn vrouw en zoon niet zal kunnen bezoeken. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechter te Brussel d.d. 04.03.2025 blijkt dat betrokkene zijn vrouw en kind ondertussen bij zijn moeder in Albanië inwonen. Betrokkene kan dus zijn gezin vervoegen in Albanië. De strafuitvoeringsrechter kende op 04 maart 2025 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied tot aan betrokkene. Uit het vonnis van 04.03.2025 blijkt dat betrokkene over een volledig reclasseringsplan (woonst en werk) beschikt en blijkt ook duidelijk dat hij een ondersteunend familiaal netwerk heeft (echtgenote, ouders, zus en schoonbroer) die hem meermaals in België hebben bezocht in de gevangenis. Betrokkene is intussen vader geworden en heeft een Griekse echtgenote, beiden wonen in bij zijn ouders in Albanië. Hij kan samen met zijn gezin blijven inwonen bij zijn ouders in Albanië.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”*

Verzoeker werd op 17 maart 2025 gerepatriëerd naar Albanië.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn nota met opmerkingen voert verweerder de volgende exceptie van onontvankelijkheid aan:

*“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het door hem ingediende annulatieberoep.*

*Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot schorsing /nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).*

*Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.*

*Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17.03.2025 zonder verzet is vertrokken. Aldus heeft de bestreden beslissing volledige uitvoering verkregen en is deze beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.*

*Zodoende kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar annulatieberoep (zie ook R.v.V. nr. 42.279 van 26 april 2010).*

*Zie ook:*

*“Aangezien de verzoekende partij op 21 december 2015 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De argumentatie van de verzoekende partij dat het beroep niet zonder voorwerp is geworden maar dat zij geen belang heeft bij haar beroep, kan niet worden gevolgd. Zij erkent dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd doch meent dat zulks echter niet inhoudt dat de bestreden beslissing hierdoor uit het rechtsverkeer verdwijnt. Zij brengt echter geen enkele concreet argument aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing toch nog aanwezig blijft in het rechtsverkeer, ook al werd ze uitgevoerd. De Raad is van oordeel dat het beroep zonder voorwerp is geworden en dat de vraag naar het belang van de verzoekende partij of naar de juistheid van de beschikking, zich dan ook niet meer opdringt.” (R.v.V. nr. 159.985 dd. 14.01.2016)*

*Volledigheidshalve merkt de verweerder nog op dat een onrechtstreeks belang, zo bv. gekoppeld aan een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter, geen belang is dat verbonden is aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden beslissingen uit de rechtsorde maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren (RvS 18 april 2005, nr. 143.292).*

*Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk, bij gebreke aan een actueel belang.”*

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (cf. RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een 'verslag vertrek' bevindt waaruit volgt dat verzoeker zonder verzet werd gerepatrieerd naar Albanië op 17 maart 2025. Verzoeker betwist niet dat de eerste bestreden beslissing reeds uitvoering heeft gekregen waardoor hij op heden geen belang meer kan laten gelden bij de vernietiging van deze beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid is gegrond. Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 44ter, 44nonies, 45, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

#### *“1. CONTENU DES NORMES VISEES AU MOYEN*

*Les articles 8 CEDH et 7 de la Charte des européenne protègent le droit fondamental à la vie privée et familiale.*

*L'analyse minutieuse qu'on est en droit d'attendre de la partie défenderesse au titre de l'article 8 CEDH porte aussi sur la « vie de famille », et sur la « vie privée en ce compris « l'épanouissement personnel » et personnelle » :*

*« La cour rappelle que la « vie privée est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Diiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, 5 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A et AD. c. Belgique, nos42758/98 et 45558/99, 5 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GCI, no 28957/95, S 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, S 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, 5 95, CEDH 2003-IX (extraits), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietzc. Allemagne, 16 décembre 1992, 5 29, série A no 251-8). L'article 8 garantit ainsi la vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens,*

*Campagnano c. Italie, no 77955/01, 5 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, S 22, 28 mai 2009). »*

*Les articles 8CEDH et 24 de la Charte protègent l'intérêt supérieur des enfants et imposent leur due prise en compte dans le cadre de toute décision les impactant.*

*L'article 52 de la Charte encadre les ingérences possibles dans les droits protégés par la Charte :*

*« 1. Toute limitation de l'exercice des droits et libertés reconnus par la présente Charte doit être prévue par la loi et respecter le contenu essentiel desdits droits et libertés. Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui.  
2. Les droits reconnus par la présente Charte qui trouvent leur fondement dans les traités communautaires ou dans le traité sur l'Union européenne s'exercent dans les conditions et limites définies par ceux-ci.  
3. Dans la mesure où la présente Charte contient des droits correspondant à des droits garantis par la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, leur sens et leur portée sont les mêmes que ceux que leur confère ladite convention. Cette disposition ne fait pas obstacle à ce que le droit de l'Union accorde une protection plus étendue. »*

*L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (LE) dispose :*

*« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :  
1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;  
2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé ;  
3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ;  
13° si l'étranger fait l'objet d'une décision ayant pour effet de lui refuser le séjour ou de mettre fin à son séjour. »*

*L'article 44ter LE :*

*« § 1er. Lorsqu'un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille n'a pas ou n'a plus le droit de séjourner sur le territoire, le ministre ou son délégué peut lui donner un ordre de quitter le territoire, en application de l'article 7, alinéa 1er.*

*Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre un ordre de quitter le territoire, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.*

*§ 2. L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifiée, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision.*

*Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le ministre ou son délégué lorsque:*

- 1° retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai; ou*
- 2° les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient.*

*La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du ministre ou de son délégué. »*

*L'article 44nonies LE :*

*« § 1er. Lorsqu'un ordre de quitter le territoire est pris à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, le ministre ou son délégué peut l'assortir d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume uniquement pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.*

*§ 2. La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, La durée est déterminée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.*

*§ 3. L'interdiction d'entrée ne peut pas contrevenir au droit à la protection internationale. »*

*L'article 45 LE :*

« § 1<sup>er</sup>. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions. Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres Etats membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 3. Seules les maladies énumérées dans l'annexe de la présente loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44bis.

La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne permet pas au ministre ou à son délégué de mettre fin au séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille conformément à l'article 44bis.

Dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume et si des indices sérieux le justifient, le ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit afin qu'il soit attesté qu'il ne souffre pas d'une des maladies visées à l'alinéa 1<sup>er</sup>. Cet examen médical ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille d'entrer sur le territoire du Royaume ne constitue pas un motif suffisant pour mettre fin à son séjour. »

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 entend transposer des obligations découlant de la « directive retour » (directive 2008/115) :

« § 1<sup>er</sup>. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. »

L'article 74/13 LE

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 74/14 LE :

« § 1<sup>er</sup>. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire,

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1<sup>er</sup>, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1<sup>er</sup>, quand :

- 1° il existe un risque de fuite, ou;
- 2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;  
5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;  
6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Les obligations de motivation imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère manifestement déraisonnable de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation)

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le principe de bonne administration implique également que le citoyen doit pouvoir faire confiance aux services publics principe de légitime confiance (Cass. 14 mars 1994, Pas. p. 252 avec concl. min. publ.) et compter que ceux-ci observent les règles et suivent une politique bien établie, (Cassy 13 février 1997, Bull. no 84 avec note) et qui impliquent donc le droit à la « sécurité juridique » (Cass. 27 mars 1992, Pas. p. 680 avec note).

Le principe de proportionnalité est un principe de droit (administratif) belge et de droit européen. Le Conseil d'Etat l'a déjà défini comme suit : « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [en l'occurrence l'article 9], et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient », soit la mise en balance entre une mesure, son but, et les inconvénients qu'elle engendre.

## 2. BRANCHES MOYEN

### 2.1. Première branche

L'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée ne sont pas valablement motivés en droit et en fait, la partie défenderesse n'ayant pas tenu compte de la qualité de membre de famille de citoyens de l'Union du requérant, lui appliquant des dispositions légales inadéquates, et méconnaissant la teneur des dispositions appliquées (art. 7, 74/11, 74/13, 74/14 LE), relatives aux ressortissants de pays tiers, et méconnaissant les dispositions de la loi qui sont applicables aux membres de famille de citoyens de l'Union tels le requérant (art. 44ter et 44nonies LE).

Il ne fait aucun doute que la partie défenderesse avait parfaitement connaissance du fait que le requérant est l'époux d'une citoyenne grecque, et le père d'un enfant mineur grec : cela ressort de la motivation des décisions, des entretiens que les agents ont eu avec lui, du dossier pénitentiaire attestant des nombreuses visites, du jugement du TAP auquel la partie défenderesse a eu égard pour motiver sa décision,...

C'est pourtant à tort que, sans contester ces liens familiaux, la partie défenderesse s'abstient d'appliquer le régime et dispositions légales relatives aux membres de famille de citoyens de l'Union (art. 44ter et 44nonies LE notamment) et se réfère aux dispositions applicables aux ressortissants de pays tiers (art. 7, 74/11, 74/13, 74/14 LE).

Rappelons que :

*Le requérant reproche au premier juge d'avoir défini son statut comme celui d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier alors que sa qualité de membre de la famille de Belges n'a jamais été contestée et qu'en vertu de celle-ci, il bénéficie, en application de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, du régime juridique plus favorable applicable aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union, prévu par les articles 44ter et 44quinquies de la même loi.  
(CE, n°255.062 du 21 novembre 2022)*

*Les dispositions qui s'appliqueraient en l'espèce sont donc les articles 44bis et suivants LE, qui prévoient un régime et des conditions d'application spécifiques pour les membres de la famille d'un citoyen de l'Union, tel le requérant.*

*La partie défenderesse se doit d'avoir égard à ces dispositions, et de motiver ses décisions en s'y référant, ce qu'elle ne fait pas.*

*Notons en particulier l'incidence sur la composante du délai de l'ordre de quitter le territoire, qui est mal motivée au regard de la disposition applicable : la partie défenderesse prévoit qu'aucun délai n'est accordé au requérant pour quitter le territoire vu qu'il constitue une menace pour l'ordre public, alors que l'article 44ter, §2, LE prévoit un délai d'un mois de principe, sauf cas d'urgence dûment justifiée. La défenderesse ne justifie d'aucune urgence en la matière. En conséquence, le délai (ou de l'absence de délai) pour quitter le territoire n'est pas dûment motivé, et puisqu'il s'agit d'une composante décisionnelle, cela signifie que si elle est entachée d'un défaut de motivation, elle entraîne l'annulation de l'ensemble de la décision 187 290 du 22.05.2017 et CCE 278 888 du 18.10.2022).*

*Les garanties consacrées par l'article 44ter sont par ailleurs différentes et spécifiques, et la partie défenderesse n'a pas eu égard aux éléments visés à cette disposition.*

*Votre Conseil a récemment rappelé dans son arrêt n° 312.203 du 2 septembre 2024:*

*Or, la requérante est de nationalité française. ce que le premier acte attaque mentionne, et est donc citoyenne de l'Union.*

*La parte requérante peut donc être suivie lorsqu'elle affirme que la partie défenderesse méconnaît l'article 74/13 de la loi et ne motive pas valablement ses décisions car ces dispositions et les critères y visés ne sont pas applicables à une citoyenne de l'Union européenne telle la requérante.*

*De même, il convient de constater que les éléments que la partie défenderesse doit prendre en considération selon l'article 44ter §1er, alinéa 2 diffèrent de ceux visés à l'article 74/13 de la loi. Il n'apparaît pas que la partie défenderesse ait motivé le premier acte attaqué à cet égard.*

*Enfin, force est de constater que le premier acte attaque déroge au principe d'octroi d'un délai d'un mois pour quitter le territoire prévu par [l'article 44ter de la loi du 15 décembre 1980, applicable en l'espèce dès lors que la partie requérante est de nationalité française, sans comporter la moindre motivation relative à l'urgence alors que celle-ci est requise par la disposition précitée.*

*L'acte entrepris viole dès lors pour ce motif l'article 44ter de la loi du 15 décembre 1980.*

*Il convient de conclure de ce qui précède que le premier acte attaqué doit être annulé.*

*Ce raisonnement a encore été confirmé dans un arrêt n°317 312 du 26 novembre 2024.*

*En appliquant les articles 7, 74/11 et 74/13 LE, elle méconnaît ces dispositions, qui ne sont pas applicables au requérant, et elle ne motive pas valablement ses décisions.*

*Rappelons que les illégalités qui affectent l'ordre de quitter le territoire vicent aussi l'interdiction d'entrée, dès lors qu'elle ne peut être prise sans ordre de quitter le territoire (article 44nonies de la loi du 15 décembre 1980 5 1er. Lorsqu'un ordre de quitter le territoire est pris à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, le ministre ou son délégué peut l'assortir d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume uniquement pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.*

*Les décisions qui font fi de la qualité de membre de famille d'une citoyenne de l'Union, dont le requérant s'est expressément prévalu préalablement à l'adoption des décisions, sont illégales.*

*2.2. Deuxième branche*

*La partie défenderesse commet une erreur manifeste d'appréciation, méconnaît le devoir de minutie et de motivation, méconnaît les articles 7, 74/11 (au regard de l'interdiction d'entrée) et 74/13 (au regard de l'ordre de quitter le territoire) de la loi du 15 décembre 1980, et les articles 8 CEDH et 7, 24 et 52 de la Charte (OQT et IE) en ce qu'elle manque de tenir dûment compte d'éléments importants dont elle a, ou doit avoir, connaissance lors de l'adoption de ses décisions, et de motiver ses décisions d'une manière qui atteste d'une due prise en compte de ces éléments*

*- Le requérant s'est prévalu du fait que son épouse et leur enfants, grecs, séjournent en Grèce ; il l'a encore répété lorsqu'il a été entendu le 3.03.2025 (« Hij weet dat hij een inreisverbod zal krijgen voor het Schengengebied, hetgeen hij betreurt aangezien hij een vrouw en zoon heeft, woonachtig in Griekenland, met de Griekse nationaliteit. », « DID/NOTA du dossier administratif) ; étonnamment, la partie défenderesse invoque dans sa motivation que l'épouse du requérant et leur fils résident en Albanie, ce qui ne trouve écho dans le dossier administratif que dans les dires de l'avocat du requérant devant le TAP, alors qu'il n'avait pu être extrait et que le requérant n'était donc pas à l'audience, en date du 21.02.2025, soit avant la dernière audition du requérant par les services de la partie défenderesse le ; les dernières informations présentes au dossier administratif, émanant du requérant et non contredites, étaient que son épouse et son fils vivent en Grèce, ce dont la partie défenderesse devait tenir compte ; dès lors que la partie défenderesse doit tenir dûment compte de toutes les circonstances de l'espèce (art. 74/11 LE pour l'IE) et particulièrement de la vie familiale entravée par les mesures qu'elle envisage de prendre (art. 8 CEDH et 7 et 24 de la Charte pour OQT et IE ; art. 74/13 pour l'OQT), il est intolérable qu'elle choisisse de fonder son analyse sur le fait que l'épouse et le fils du requérant seraient durablement établis en Albanie alors que ce n'est manifestement pas ce qui ressort des informations les plus récentes communiquées directement par le requérant ;*

*- La partie défenderesse se borne à mentionner le « plan de reclassement solide le soutien familial, le fait que le requérant est devenu père depuis les infractions commises en 2022, sans en tirer la moindre conclusion. Elle ne fait aucunement référence au comportement du requérant en détention, exemplaire, qui ne s'est jamais fait connaître défavorablement (cf jugement TAP).*

*Rien dans la motivation n'atteste du fait que ces éléments, qui sont manifestement de nature à influencer sur [a] dangerosité qui pourrait être imputée au requérant et donc la nécessité d'adopter une interdiction d'entrée et la longueur de l'interdiction d'entrée, ont réellement été mis en balance pour décider de durée de Y interdiction d'entrée ; rappelons qu'en vertu de l'article 74/11 LE et de l'article 8 CEDH toutes les circonstances individuelles doivent être dûment évaluées et mises en balances, ce qui n'a manifestement pas été le cas ici ;*

*- La motivation ne reflète absolument aucune prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, européen qui plus est, alors que son père se voit priver d'accès au territoire européen pour 10 ans ; cette absence de prise en compte et de motivation claire quant à ce est contraire à l'article 74/13 LE (OQT), 74/11 LE (IE) et aux articles 8 CEDH et 7 et 24 de la Charte (OQT et IE), pris seuls et conjointement aux obligations de motivation ;*

*- La partie défenderesse prend à tort argument du fait que le requérant n'aurait pas hésité à séjourner illégalement en Belgique, alors que rien n'atteste du fait que le requérant aurait séjourné illégalement, a fortiori sciemment elle utilise cela pour lui imputer une menace et justifier la durée de l'interdiction d'entrée, sans qu'on comprenne à quelle période de séjour illégal elle se réfère, et sans visiblement tenir compte que le requérant n'est revenu en Belgique qu'à la demande de la Belgique, dans le cadre d'un mandat, et qu'il est demeuré détenu, et a, depuis son arrivée, réitéré ses demandes d'être éloigné vers l'Albanie (une précédente demande devant le TAP avait été refusée) ; on ne saurait valablement lui reprocher un séjour illégal en Belgique pour justifier une interdiction d'entrée aussi longue ; la partie défenderesse motive mal sa décision et méconnaît l'article 74/11 LE.*

*La Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, arrêt du 2 août 2001, Boulif c. Suisse ; Cour EDH, arrêt du 15 juillet 2003, Mokrani c. France, SS 30 et 31 Cour EDH, arrêt du 17 avril 2014, Paposhvili c. Belgique, par. 141) et le Conseil du contentieux des étrangers (CCE n°159 065 du 19.12.2015 ; CCE n°143 483 du 16.04.2015 ; CCE n°139 759 du 26.02.2015 ; CCE 25.10.2013, n°112 862 ; CCE n° 31 274 du 8.09.2009, CCE n° 37 703 du 28.01.2010), ont déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause. Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé ». Dans sa jurisprudence, la Cour souligne l'importance d'éléments tels la gravité de la peine éventuelle, la durée du séjour, les attaches dans le pays où la personne concernée sera renvoyée,*

*L'importance d'une motivation détaillée des décisions de justice est primordiale pour attester d'une due prise en compte :*

*« Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, 5 107) Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, 5 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65).»*

*Soulineons aussi que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose dans le cas d'espèce une analyse minutieuse de ces éléments et pris seul et conjointement aux obligations de motivation, imposent une motivation détaillée, attestant de cette minutie : tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».*

*On ne peut pas s'expliquer que la partie défenderesse, alors qu'elle prend des décisions aussi lourdes de conséquences, ne procède avec davantage de minutie, ni ne veille à une analyse plus rigoureuse et proportionnée, ni ne motive ses décisions d'une façon plus adéquate et soignée (tant sur les points précédents que sur les conséquences qu'une telle décision entraîne pour l'intéressé).*

*Comme l'ont déjà souligné le Conseil d'Etat ainsi que votre Conseil, l'obligation légale qui est faite à la partie défenderesse de tenir compte d'éléments dans le cadre de la prise de décision entraîne l'obligation corrélative, en vertu de l'obligation de motivation, que la prise en compte de ces éléments se reflète dans la motivation formelle de la décision.*

*En ce sens, voyez notamment l'arrêt CE n°253942 du 09/06/2022, cité dans l'arrêt CCE n°275839 du 09/08/2022 :*

*En effet, le Conseil d'Etat a jugé dans son arrêt n°253.942 du 9 juin 2022 en ces termes : « L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. Par ailleurs, [...] un ordre de quitter le territoire a une portée différente de celle d'une décision d'irrecevabilité de séjour. En statuant sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse se prononce quant au point de savoir si l'étranger peut se prévaloir de circonstances justifiant qu'il forme sa demande de séjour en Belgique et non dans son pays d'origine. Sa décision ne porte pas sur l'éloignement du requérant. Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».*

*Cet arrêt marque une évolution dans la jurisprudence du Conseil d'Etat concernant l'étendue de l'obligation de motivation qui pèse sur la partie défenderesse. Le Conseil estime devoir faire sien l'enseignement de cet arrêt .*

*En l'espèce, il apparaît que le second acte attaqué n'explique pas comment la partie défenderesse a respecté les exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en tenant compte notamment de la vie familiale de la requérante. Il s'ensuit que le moyen est fondé en ce qu'il est pris de la violation de l'obligation de motivation au regard de la mise en balance des intérêts imposée par l'article 74/13 précité, ce qui suffit à entraîner l'annulation de l'ordre de quitter le territoire.*

*L'analogie avec le cas d'espèce est évidente, dès lors que, à l'instar de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 impose la prise en compte d'éléments lors de l'adoption d'une interdiction d'entrée.*

*Le législateur belge n'a pas manqué de le rappeler lors des travaux parlementaires, en ces termes : "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St, Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »*

*L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 impose que toutes les circonstances particulières soient prises en compte.*

*Rappelons que la Cour constitutionnelle (arrêt ne 112/2019 du 18/07/2019) précise quant à la motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, qu'elle doit reposer sur des considérations propres qui en étayent dûment la durée :*

*« B.67.1. Contrairement à ce que soutient la partie requérante dans l'affaire n° 6749, (interdiction d'entrée n'est pas automatique. La disposition attaquée prévoit que le ministre ou son délégué « peut assortir » les décisions mettant fin au séjour d'une interdiction d'entrée, dont il détermine la durée en tenant compte de toutes les circonstances propres au cas individuel. Comme la Cour de justice de l'Union européenne l'a jugé, la décision mettant fin au séjour et l'interdiction d'entrée sont deux décisions différentes, qui doivent chacune reposer sur des motifs pertinents (CJUE, 26 juillet 2017, C-225/16, Mossa Ouhrani, point 50).*

*B.67.2. (...) La durée de l'interdiction d'entrée doit être motivée au regard de cette menace grave, ce qui implique que l'auteur de la décision ait évalué la menace non seulement actuellement, mais également dans le futur. de manière à justifier le maintien de l'interdiction d'entrée au-delà de cinq ans. Contrairement à ce que soutiennent les parties requérantes, la loi attaquée ne permet donc pas au ministre ou à son délégué de prendre une interdiction d'entrée de plus de cinq ans dans tous les cas, sans devoir motiver spécifiquement cette mesure. Par ailleurs, l'absence de durée maximale fixée dans la loi ne signifie pas que l'interdiction d'entrée pourrait être illimitée dans le temps. La disposition attaquée précise en effet que la durée de l'interdiction d'entrée doit être déterminée par le ministre ou son délégué en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.*

*B.67.3. Enfin, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui régit l'interdiction d'entrée pour les ressortissants de pays tiers ne prévoit pas pour eux un régime plus favorable que pour les citoyens de l'Union et les membres de leur famille. En effet, cette disposition prévoit également qu'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans peut assortir la décision d'éloignement lorsque l'étranger concerné constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Quelle que soit la nationalité de l'étranger concerné, seule une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale, que le ministre ou son délégué doit motiver spécifiquement en se basant sur une analyse du risque de danger que l'intéressé représentera dans le futur, peut justifier une interdiction d'entrée de plus de cinq ans. Les citoyens de l'Union européenne et les membres de leur famille ne sont dès lors pas traités à cet égard de manière plus défavorable que les ressortissants de pays tiers. (nous soulignons)*

*Comme démontré ci-dessus, la motivation sur laquelle s'appuie l'interdiction d'entrée est largement insuffisante et ne témoigne pas d'une due prise en compte des éléments de l'espèce.*

*En outre, rien dans la motivation ne permet de motiver une menace pour une période de dix ans à dater de l'expulsion du requérant.*

*Aucun des éléments favorables précités n'est réellement mis en balance pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée, et plusieurs sont mal analysés.*

### *2.3. Troisième branche*

*L'interdiction d'entrée, étant l'accessoire, ou à tout le moins la conséquence directe de la première décision attaquée (ordre de quitter le territoire), ne pouvant être adoptée sans ordre de quitter le territoire concomitant, l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire entraîne automatiquement l'illégalité de l'interdiction d'entrée. L'annulation de l'ordre de quitter le territoire rendrait "interdiction d'entrée caduc, de sorte qu'il conviendrait de l'annuler"*

3.2. De middelen worden verder besproken in zoverre ze zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat aan verzoeker een inreisverbod voor 10 jaar moet worden opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voort de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder preciseert dat verzoeker op 17 mei 2023 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving, deelneming aan vereniging, vernieling en

beschadiging en poging tot gewone diefstal. Uit het vonnis blijkt dat verzoeker deelnam aan een vereniging die voorbereidingen trof om een cannabis plantage op te starten wanneer er op 16 juni 2022 brand uitbrak in een zekeringskast waaraan werd gewerkt. Verweerder wijst erop dat de kweek van cannabisplanten quasi steeds gepaard gaat met diefstal van elektrische stroom om de financiële opbrengsten te maximaliseren, hetgeen ernstige risico's op brand met zich meebrengt. Dergelijke feiten zijn om deze reden alleen al bijzonder ernstig. Verzoeker streefde louter snel winstbejag na en werkte uit financiële overwegingen mee aan de teelt en handel van illegale drugs door een vereniging van misdadigers, waarin hij lokaal een leidinggevende rol had. Verweerder wijst tenslotte nog op de maatschappelijke impact van deze feiten, hetgeen gegeven dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

In de eerste plaats argumenteert verzoeker dat verweerder toepassing heeft gemaakt van een verkeerde wettelijke basis om hem een inreisverbod op te leggen. Verzoeker stelt dat hij de echtgenoot is van een Griekse onderdaan en de ouder is van een minderjarig kind dat eveneens de Griekse nationaliteit heeft, hetgeen door verweerder is gekend. Verzoeker betoogt dat een inreisverbod aan familieleden van Unieburgers slechts kan worden opgelegd met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dan ook dat verweerder deze bepalingen had moeten hanteren in de plaats van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.*

*§3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”*

Deze bepaling heeft betrekking op Unieburgers en hun familieleden. De bestreden beslissing maakt geen melding van dit artikel en werd niet op basis van deze bepaling genomen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt door verweerder niet betwist dat verzoeker inderdaad een Griekse echtgenote heeft, met wie hij ook een minderjarig kind heeft. Er wordt dienaangaande gemotiveerd als volgt: *“In het interview met de terugkeerbegeleider op 26.02.2025 blijkt dat betrokkene het betreurt dat hij een inreisverbod voor het Schengengebied zal krijgen omdat hij in Griekenland een vrouw en zoon heeft, beiden zouden de Griekse nationaliteit hebben. Betrokkene zelf heeft geen verblijfsrecht in Griekenland waardoor hij gedurende zijn inreisverbod zijn vrouw en zoon niet zal kunnen bezoeken. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechter te Brussel d.d. 04.03.2025 blijkt dat betrokkene zijn vrouw en kind ondertussen bij zijn moeder in Albanië inwonen. Betrokkene kan dus zijn gezin vervoegen in Albanië. De strafuitvoeringsrechter kende op 04 maart 2025 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied tot aan betrokkene. Uit het vonnis van 04.03.2025 blijkt dat betrokkene over een volledig reclasseringsplan (woonst en werk) beschikt en blijkt ook duidelijk dat hij een ondersteunend familiaal netwerk heeft (echtgenote, ouders, zus en schoonbroer) die hem meermaals in België hebben bezocht in de gevangenis.*

*Betrokkene is intussen vader geworden en heeft een Griekse echtgenote, beiden wonen in bij zijn ouders in Albanië. Hij kan samen met zijn gezin blijven inwonen bij zijn ouders in Albanië.*”

Echter blijkt nergens uit dat verzoeker een (kern)familieelid van een Unieburger is zoals bedoeld in artikel 2, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn). Er blijkt niet dat verzoeker op heden een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Griekse echtgenote of zijn Grieks minderjarig kind, of dat hij in de hoedanigheid van familieelid van een Unieburger tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Verzoeker kan dan ook niet worden gezien als een familieelid van een Unieburger overeenkomstig artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn of artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kan niet worden ingezien welk belang verzoeker bij zijn kritiek kan laten gelden. Krachtens artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet kan aan een familieelid van een Unieburger een inreisverbod van meer dan 5 jaar worden opgelegd wanneer dit familieelid een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur van dit inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval. In casu heeft verweerder aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van 10 jaar omdat hij *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Verweerder heeft, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, uitgebreid gemotiveerd waarom een inreisverbod met een dergelijke duurtijd proportioneel is en waarom hij kan worden gezien als een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de beoordeling van verweerder anders zou zijn geweest indien hij toepassing had gemaakt van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet in plaats van artikel 74/11 van deze wet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :*

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

*2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Volgens verzoeker heeft verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de volgende elementen.

Vooreerst stelt verzoeker dat zijn echtgenote en minderjarig kind, die beiden de Griekse nationaliteit hebben, in Griekenland verblijven en niet in Albanië. Verzoeker stelt dat verweerder, louter op basis van de verklaringen van zijn advocaat in het kader van de strafprocedure, onterecht heeft geconcludeerd dat zijn gezin in Albanië woont. Verzoeker zelf was echter niet aanwezig tijdens de zitting van 21 februari 2025 voor de strafuitvoeringsrechtbank. Hij wijst erop dat hij in zijn gehoor van 3 maart 2025 heeft verklaard dat zijn gezin in Griekenland woont en volhardt in deze stelling.

De Raad kan vaststellen dat de motieven van de bestreden beslissing in overeenstemming zijn met de informatie vervaardigd in het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 4 maart 2025, waarin wordt bepaald als volgt:

*“F. S. werd uitgenodigd op de zitting van de strafuitvoeringsrechter te Brussel, om gehoord te worden. Op de zitting van 21 februari 2025 in de gevangenis van Sint-Gillis bleek dat betrokkene door de diensten van DAB niet tijdig kon worden overgebracht. Betrokkene verzocht zijn advocaat om hem te vertegenwoordigen. [...] De advocaat van F. S., die hem vertegenwoordigde op de zitting, gaf samengevat het volgende aan:*

- *Hij is intussen vader geworden en heeft een (Griekse) echtgenote die hem ook reeds meermaals in België in de gevangenis is komen bezoeken,*
- *Zijn echtgenote en zoontje (geboren in 2023) wonen intussen bij zijn ouders in Albanië,*
- *Hij kan met zijn gezin blijven inwonen bij zijn ouders in Albanië en kan ook onmiddellijk aan de slag in het kader van een voltijdse stabiele job als (nationaal) chauffeur in de voedingsindustrie.”*

In het administratief dossier bevindt zich eveneens een nota van 3 maart 2025 waaruit blijkt dat verzoeker op 26 februari 2025 in de gevangenis van Brugge werd gehoord door verweerder. In deze nota wordt bepaald:

*“De betrokkene gaf aan de procedures reeds te kennen. Hij weet dat hij een inreisverbod zal krijgen voor het Schengengebied, hetgeen hij betreurt aangezien hij een vrouw en zoon heeft, woonachtig in Griekenland, met de Griekse nationaliteit. Hijzelf beschikt echter niet over Griekse verblijfsdocumenten, waardoor hij gedurende zijn inreisverbod zijn vrouw en zoon niet zal kunnen bezoeken.”*

Het komt de Raad echter niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor verder te gaan op hetgeen door de strafuitvoeringsrechter in zijn vonnis van 4 maart 2025 werd bepaald, ook al tracht verzoeker nadien terug te komen op zijn eigen verklaringen. Er kan niet aan worden voorbijgegaan dat verzoeker zich in het kader van de procedure bij de strafuitvoeringsrechtbank heeft laten vertegenwoordigen door zijn advocaat en er van mag worden uitgegaan dat de verklaringen afgelegd door de advocaat ter zitting op 21 februari 2025 waarachtig zijn en in overeenstemming zijn met de instructies van verzoeker zelf. Daarnaast kan er ook op worden gewezen dat verzoeker zich enigszins opportunistisch opstelt waar hij enerzijds ter ondersteuning van zijn verzoek tot voorlopige invrijheidstelling heeft aangegeven te willen terugkeren naar Albanië omdat hij aldaar over een familiaal netwerk beschikt dat hem kan opvangen doch anderzijds ter ondersteuning van zijn beroep tegen het bestreden inreisverbod beweert dat zijn echtgenote en kind niet in Albanië zouden wonen. Daarenboven brengt verzoeker in het kader van het hoorrecht op 26 februari 2025, noch in het kader van de huidige procedure enig concreet bewijsstuk bij dat aantoont dat zijn Griekse echtgenote en kind intussen niet meer in Albanië bij zijn familie verblijven en terug naar Griekenland zijn verhuisd. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, op basis van de verklaringen van verzoekers advocaat inzake zijn verzoek tot voorlopige invrijheidstelling, zou hebben gemotiveerd dat zijn echtgenote en zijn minderjarig kind intussen bij verzoekers moeder in Albanië inwonen. Verzoeker weerlegt niet dat hij zijn gezin niet zou kunnen vervoegen in Albanië.

Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder bij het nemen van het bestreden inreisverbod ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn voorbeeldig gedrag in de gevangenis, hetgeen wordt geattesteerd in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 4 maart 2025. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank volgt dat verzoekers advocaat ter terechtzitting heeft aangevoerd dat verzoeker nog geen tuchtrappen heeft opgelopen in de gevangenis van Brugge. Dit wordt nergens door verweerder tegengesproken. Echter wordt in het vonnis van 4 maart 2025 ook het volgende gesteld:

*“F. S. ontkende zijn betrokkenheid bij de feiten. Hij liet zich op zijn proces vertegenwoordigen door zijn advocaat. Deze verklaarde op zitting dat zijn cliënt zich in het buitenland bevond, uit vrees voor een mogelijke aanhouding. Op 12 december 2023 werd betrokkene aangehouden in Griekenland, waarna hij op 29 december 2023 uitgeleverd werd aan België.*

*[...]*

*Het openbaar ministerie adviseert negatief en wijst onder meer op het feit dat betrokkene de feiten ontkent, zich in het buitenland bevond op datum van het betreffende strafproces, en op de vechtpartij waarbij F. S. betrokken was voorafgaand aan zijn overplaatsing naar de gevangenis van Brugge. Het openbaar ministerie verwijst tevens naar de precaire financiële situatie waarin betrokkene opnieuw zou terecht komen in zijn land van herkomst, en het risico op recidive dat daarmee gepaard gaat.*

*[...]*

*De feiten waarvoor F. S. veroordeeld werd, zijn ernstig en bovendien ontegensprekelijk ingegeven door financiële motieven. Met verwijzing naar de aard van de feiten moet worden vastgesteld dat er een manifest risico aanwezig is voor de fysieke integriteit van derden.*

*Anderzijds echter blijkt uit verslagen van de PSD (van de gevangnissen van Leuven (hulp) en Brugge) dat betrokkene medewerkend is en zich open opstelt. Betrokkene verbleef in de hulpgevangenis van Leuven sedert 29 december 2023, en werd overgeplaatst naar de gevangenis van Brugge op 12 november 2024. Hij bevindt zich aldus reeds één jaar en twee maanden in detentie, waarbij hij het grootste deel daarvan tewerkgesteld was en daarmee de burgerlijke partijen afbetaalde.*

*Verder beschikt F. S. in Albanië over een volledig reclasseringsplan (woonst en werk) en blijkt ook duidelijk dat hij een ondersteunend familiaal netwerk heeft (echtgenote, ouders, zus en schoonbroer) die hem*

*meermaals in België hebben bezocht in de gevangenis. Het feit dat hij intussen zelf een gezin heeft is een nieuw gegeven sedert zijn vertrek uit Albanië voorafgaand aan de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. De rechtbank stelt vast dat er nog steeds een wettelijke tegenaanwijzing voorhanden is, zoals hoger vermeld, maar dat daaraan in het kader van de hierna opgelegde voorwaarden kan tegemoet worden gekomen. Er zal van betrokkene worden verwacht dat hij zijn schuld aan de burgerlijke partijen ook vanuit Albanië verder afbetaalt.”*

Ook wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

*“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, vernieling en beschadiging, dader of mededader, poging gewone diefstal, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank op 17.05.2023 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + OA.*

*Uit het vonnis blijkt dat betrokkene deel nam aan een vereniging die voorbereidingen trof om een cannabis plantage op te starten. De feiten kwamen op 16 juni 2022 aan het licht toen er brand uitbrak in de zekeringskast waaraan gewerkt werd in de woning en het brandalarm in werking trad. Een vier-à vijftal personen namen hierop de vlucht met verschillende voertuigen. Toen de politie ter plaatse kwam, troffen zij een cannabisplantage in opbouw aan op de zolderverdieping. Er stonden 756 kleine cannabisplantjes gestald met een hoogte van ongeveer 10cm. De vloer was afgedekt met folie, waarop 800 kweekbedden aangebracht waren gevuld met aarde. In de garage en de slaapkamers waren potgrond, plantenpotjes, industriële lampen en ventilatoren opgeslagen. De kweek van cannabisplanten in het kader van een cannabisplantage gaat quasi steeds gepaard met de diefstal van elektrische stroom, dit om financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken. Dergelijke met gestolen elektrische stroom gevoede cannabisplantages dragen daarom ook ernstige risico's op de brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door ingrijpende, niet-gekeurde wijzigingen aan de elektrische installatie. Dergelijke feiten zijn om de voormelde redenen alleen al bijzonder ernstig. Betrokkene streefde louter snel winstbejag na en werkte uit financiële overwegingen mee met de teelt en handel van illegale drugs door een vereniging van misdaggers, waarvan hij deel uitmaakte wen waarin hij lokaal een leidende rol had.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”*

De Raad kan verweerder bijtreden waar hij vaststelt dat onder meer uit de ernst van de feiten, die ook wordt bevestigd door de strafuitvoeringsrechtbank in het vonnis van 4 maart 2025, kan worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. Het gegeven dat verzoeker sinds zijn overplaatsing naar de gevangenis van Brugge “voorbeeldig gedrag” zou hebben vertoond, doet hier geen afbreuk aan. Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat verzoeker nog betrokken was bij een vechtpartij in de gevangenis van Leuven, voorafgaandelijk aan zijn overplaatsing naar de gevangenis van Brugge. Er kunnen dus enigszins vraagtekens worden geplaatst bij het voorgehouden voorbeeldige gedrag van verzoeker tijdens zijn detentie.

Voorts voert verzoeker een schending van het hoger belang van zijn kind aan, in het licht van de artikelen 8 van het EVRM en 7 en 24 van het Handvest.

De Raad wijst erop dat het in overweging nemen van het hoger belang van het kind tot de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM behoort. Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: het EHRM) in zijn arrest *Jeunesse* dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (cf. EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen

andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: “55. *In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court RvV 276 410 - Pagina 12 reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” 56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).” (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen).*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een minderjarig kind heeft. Zoals uit de bovenstaande bespreking reeds is gebleken, mag worden aangenomen dat het kind van verzoeker bij verzoekers moeder, diens grootmoeder, in Albanië inwoont. Verzoeker kan aldus zijn kind vervoegen in Albanië. Er kan op worden gewezen dat verzoeker reeds op 17 maart 2025 is teruggekeerd naar Albanië. Verzoeker voert evenmin onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat hij het gezinsleven met zijn minderjarig kind in zijn land van herkomst, Albanië, kan verderzetten. Daarnaast acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Een schending van het hoger belang van het kind blijkt niet.

Vervolgens bekritiseert verzoeker het motief dat hij niet zou hebben getwijfeld om illegaal op het Belgische grondgebied te verblijven. Hij stelt dat er geen bewijs bestaat dat hij illegaal in België heeft verbleven. Verweerder preciseert niet welke periode van illegaal verblijf hiermee wordt bedoeld. Immers keerde verzoeker slechts terug naar België in het kader van een aanhoudingsbevel en wenste hij steeds terug te keren naar Albanië.

Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat hij ten tijde van het plegen van de feiten waaruit een ernstig gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid, op illegale wijze in het Rijk verbleef. Immers blijkt niet dat hij ooit tot een permanent verblijf in het Rijk werd toegelaten. Aldus kan verweerder wel degelijk verwijzen naar onder meer het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, om hem een inreisverbod van 10 jaar op te leggen. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat verweerder, in weerwil van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, geen rekening zou hebben gehouden met alle pertinente elementen van het geval. Zo heeft verweerder ook gemotiveerd waarom een inreisverbod met een duurtijd van 10 jaar in casu proportioneel is:

*“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, vernieling en beschadiging, dader of mededader, poging gewone diefstal, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank op 17.05.2023 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + OA.*

*Uit het vonnis blijkt dat betrokkene deel nam aan een vereniging die voorbereidingen trof om een cannabis plantage op te starten. De feiten kwamen op 16 juni 2022 aan het licht toen er brand uitbrak in de zekeringskast waaraan gewerkt werd in de woning en het brandalarm in werking trad. Een vier-à vijf personen namen hierop de vlucht met verschillende voertuigen. Toen de politie ter plaatse kwam, troffen zij een cannabisplantage in opbouw aan op de zolderverdieping. Er stonden 756 kleine cannabisplantjes gestald*

*met een hoogte van ongeveer 10cm. De vloer was afgedekt met folie, waarop 800 kweekbedden aangebracht waren gevuld met aarde. In de garage en de slaapkamers waren potgrond, plantenpotjes, industriële lampen en ventilatoren opgeslagen. De kweek van cannabisplanten in het kader van aan cannabisplantage gaat quasi steeds gepaard met de diefstal van elektrische stroom, dit om financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken. Dergelijke met gestolen elektrische stroom gevoede cannabisplantages dragen daarom ook ernstige risico's op de brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door ingrijpende, niet-gekeurde wijzigingen aan de elektrische installatie. Dergelijke feiten zijn om de voormelde redenen alleen al bijzonder ernstig. Betrokkene streefde louter snel winstbejag na en werkte uit financiële overwegingen mee met de teelt en handel van illegale drugs door een vereniging van misdagers, waarvan hij deel uitmaakte wen waarin hij lokaal een leidende rol had.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."*

Verzoeker slaagt er niet in deze motivering te weerleggen. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van de aangevoerde bepalingen van het handvest wordt niet aangetoond.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN